

»Hvorfor ser De saadan paa mig?« spurgte hun koket med Hovedet paa Siden og med de brune, blanke Øjne spillende af en lidt anstrengt ungdommelig Lystighed. »Du gode Gud, De mønstrer mig jo formelig! . . . Er der noget i Vejen med mit Toilette?«

»Nej — det er der vist ikke.«

»Men saa smil dog lidt! . . . Eller er De altid saa alvorlig? . . . Kunde jeg bare finde et Bær endnu, skulde De faa det lige midt paa Næsen, De stygge Brummebjørn!«

Per svarede ikke men fortabte sig — halvt mod sin Vilje — i Betragtningen af hendes Hænder, mens disse ivrig søgte mellem Opsatsens halvvisne Blomster og Blade. Det var første Gang, han saa' dem uden Handsker paa. Ganske bleg af Betagethed nød han Synet af deres buttede Form, af de korte, bløde, bøjelige Fingre, af den lille Række Smilehuller, der under Haandens Bevægelser aabnede og lukkede sig over Knoerne som smaabitte rosenrøde Munde, . . . Forjættelser om al den hvide Herlighed, hendes sorte Kjole endnu skjulte for hans Blik. Og i det samme frigjorde han sig for den mørke Misstemning, som Skuffelsen havde oparbejdet hos ham. For Pokker — sagde han til sig selv — der var ingen Grund til at blive sentimental. Hvad vedkom egentlig hendes Fortid ham? Blev hun mindre forlokkende dejlig, fordi han ikke netop var den